

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/34/2019
Identifikačné číslo spisu:	2214010038
Dátum vydania rozhodnutia:	21.04.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:2214010038.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Aleny Šiškovéj v trestnej veci proti obvinenej D. L. pre obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 21. apríla 2020 v Bratislave o dovolaní obvinenej D. L. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 23. apríla 2015, sp. zn. 6To/11/2015, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda z 26. novembra 2014, sp. zn. 2T/10/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvinenej D. L. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 26. novembra 2014, sp. zn. 2T/10/2014, uznal obvinenú D. L. vinnou z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona a prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

- od presne nezisteného času do 15. augusta 2013 v čase okolo 07.15 hod. v novostavbe rodinného domu bez súpisného čísla, parc. č. 104, 112/10, zapísaného na LV č. XXXX, v obci X. S., okres M. K., v strede jedálne, v kartónovej krabici neoprávnene prechovávala 1 ks zatavenú plastovú striekačku s obsahom neznámej kryštalickej látky o hmotnosti 1,7 gramov, kedy na uvedenom mieste na základe príkazu Okresného súdu Dunajská Streda bola vykonaná domová prehliadka, počas ktorej bola uvedená vec nájdená a zaistená, pričom podľa znaleckého posudku z KEÚ PZ Bratislava sa jedná o metamfetamín s hmotnosťou 695 mg, s priemernou koncentráciou 74,5 % hmotnostných metamfetamínu, obsahujúce 518 mg absolútneho metamfetamínu, ktoré množstvo KEÚ PZ Bratislava považuje za 13 - 52 obvykle jednorazových dávok drogy, pričom metamfetamín je v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny omamných látok, pričom bolo zistené, že obvinená už bola rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda z 20. februára 2013, sp. zn. 2T/2/2013, právoplatného 20. decembra 2013, za taký čin odsúdená;

- od 9. augusta 2013 v predajni spoločnosti Mountfield SK, s. r. o. na Galantskej ceste č. 5694/13 v Dunajskej Strede uzatvorila so spoločnosťou Home Credit Slovakia a. s. úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 1 456,83 eura na nákup tovaru, a ktorou sa zaviazala splatiť úver mesačnými splátkami vo výške 88,57 eura po dobu 24 mesiacov, žiadnu zo splátok neuhradila, pričom bolo zistené, že v žiadosti o úver uviedla nepravdivé informácie o svojom zamestnávateľovi, čím spoločnosti Home Credit Slovakia a. s. so sídlom Teplická č. 7434/147 spôsobila škodu vo výške 2 125,68 eura.

Za to jej okresný súd uložil podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h), m), § 38 ods. 4, § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvanásť rokov, na ktorého výkon ju podľa § 48 ods. 3 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Zároveň jej uložil podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku povinnosť zaplatiť poškodenému Home Credit Slovakia a. s., so sídlom Teplická č. 7434/147 Piešťany, škodu vo výške 2 125,68 eur.

Obvinená napadla uvedený rozsudok okresného súdu odvolaním, ktoré Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 23. apríla 2015, sp. zn. 6To/11/2015, podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že obvinenej D. L. uložil podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h), § 38 ods. 4, § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvanásť rokov, na ktorého výkon ju podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Proti rozsudku krajského súdu, ktoré bolo obvinenej doručené 9. júla 2015 a jej obhajkyňi 30. júna 2015, podala obvinená prostredníctvom pre dovolacie konanie ustanoveného obhajcu 23. apríla 2018 dovolanie, a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku po stručnom zrekapitulovaní predchádzajúceho konania a rozhodnutí počas neho vydaných, obvinená namietala kvalitu právnych služieb ustanoveného obhajcu JUDr. Ladislava Pongrácza. Ďalej uviedla, že ju iba prehováral na čo najskoršie skončenie trestného konania formou dohody o vine a treste, obvinená sa v úvode trestného konania ku skutku priznala iba pod tlakom svojho ustanoveného obhajcu. Pri uzatváraní dohody o vine a treste na Okresnej prokuratúre Dunajská Streda však obvinená učinila vyššie poukazované vyhlásenie, t. j. že ku skutku sa nepriznala dobrovoľne, naopak, cíti sa byť nevinnou, a preto nedokáže dohodu o vine a treste s prokurátorom uzavrieť. Následne po zmene obhajcu (JUDr. Eva Mészárosová) bolo obvinenej počas celej doby trestného konania vytýkané, že sa ku skutku v prípravnom konaní priznávala, čo krajský súd pripisuje na ťarchu obvinenej, čo je podľa jej názoru však neprístupné a zároveň nezákonné.

V súvislosti s naplnením dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku obvinená uviedla, že počas celého priebehu trestného konania neboli odstránené pochybnosti o zákonnosti domovej prehliadky, ktorá bola nariadená na podnet Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Dunajskej Strede z 3. mája 2013, príkazom okresného súdu z 9. mája 2013. Príkaz na domovú prehliadku okresný súd odôvodňoval dôvodným podozrením, že obvinená vo svojom obydli prechováva omamné a psychotropné látky, ako aj iné veci pochádzajúce z trestnej činnosti, ktorých zaistenie je potrebné na ďalšie úkony pri dokazovaní a objasnení trestnej činnosti. Obvinená poukázala na § 100 ods. 2 Trestného poriadku a uviedla, že domová prehliadka u nej bola vykonaná až 15. augusta 2013, tri mesiace a šesť dní po vydaní príkazu na predmetnú domovú prehliadku, čo podľa nej sa nemôže považovať za vykonanie domovej prehliadky bez meškania. Dodala, že z trestného spisu nevyplýva, prečo k takému veľkému omeškaniu s jej vykonaním došlo, ako ani to, že prečo práve až 15. augusta 2013 bola orgánmi činnými v trestnom konaní v skutočnosti vykonaná (dôvodné podozrenie na prítomnosť akýchkoľvek nedovolených látok v obydli obvinenej).

Ďalej obvinená uviedla, že v jej obydli nájdená droga bola policajtmi vykonávajúcimi domovú prehliadku

zámerne položená. Dodala, že policajti ju „chceli dostať“ a poukázala na výpovede svedkov S. L. zo 16. júla 2014 a S. Y. zo 17. septembra 2014. Zároveň uviedla, že svedok S. Y. so svojím mobilným telefónom natočil aj hlasovo-obrazový záznam o tom, ako sa s dvoma policajtmi rozpráva o možnosti vrátenia jeho zadržaného vodičského preukazu za určitú protislužbu, ktorá sa mala týkať obvinenej. Avšak okresný súd jej návrh na predloženie a prehratie poukazovaného záznamu bez odôvodnenia zamietol, čím podľa obvinenej boli hrubo porušené jej procesné práva, nakoľko okresný súd nepripustil vykonanie takého vážneho dôkazu, ktorý mohol svedčiť v prospech obvinenej.

V ďalšej časti obvinená uviedla, že nájdenú drogu do jej jedálne musela zrejme krátko pred „nájdением“ drog účelovo položiť od nej nezávislá tretia osoba, a to bez vedomia obvinenej. Poukázala, že okresný a krajský súd sa pri hodnotení dôkazov náležite nevysporiadal s tým, že na jednej strane na striekačke sa nenašli žiadne odtlačky prstov obvinenej, ale na druhej strane ster z ruky obvinenej napriek tomu bol pozitívny, ktorý bol vyhodnotený ako vážny dôkaz svedčiaci proti obvinenej. Obvinená z toho vyvodila záver, že so striekačkou s drogami „nájdenu“ v jedálni nikdy do styku neprišla a ster z ruky mala pozitívny preto, lebo zvyšky drog jej ostali na ruke z požitia drog pre vlastnú potrebu, k čomu sa obvinená aj priznala. V súvislosti s nájdením drog ešte uviedla, že rozporuplne sa vyjadrujú aj samotní policajti vykonávajúci domovú prehliadku (výpoveď svedkyne N. C. zo 17. septembra 2014, ktorá uviedla, že droga mala byť nájdená v obývačke v jednom črepníku; výpoveď svedka T. C. zo 17. septembra 2014, ktorý uviedol, že si nepamätá, kde bola droga nájdená; výpoveď svedka N. K. z 29. októbra 2014, ktorý uviedol, že droga sa tuším našla v kuchyni; výpoveď svedka R. D. z 26. novembra 2014, ktorý uviedol, že droga bola zaistená z konferenčného stolika pod oknom v jedálni; a výpoveď svedka N. K. z 29. októbra 2014, ktorý potvrdil, že obvinená nepredávala drogy, tie ona kupovala od neho, avšak iste len pre seba, t. j. pre vlastnú potrebu).

Obvinená opakovane namietala, že k predmetnej domovej prehliadke bola ako nezúčastnená osoba pribratá a prítomná (aj keď civilná) zamestnankyňa Policajného zboru (N. C.). Ďalej poukázal na § 30 ods. 2 Trestného poriadku účinného k 15. augusta 2013 a na pomer N. C. k orgánom činných v trestnom konaní, vzbudzujúce pochybnosti o jej nezáujatosti. Podľa obvinenej bol použitý ako hlavný dôkaz nezákonne získaný dôkaz zo zjavne nezákonne vykonanej domovej prehliadky, čo zakladá nezákonnosť celého trestného konania, vrátane dovolaní napadnutého rozsudku a preto je podľa nej potrebné rozsudok zrušiť ako nezákonný.

V závere dovolania obvinená poukázala aj na to, že počas domovej prehliadky obydlie obvinenej nebolo policajtmi hermeticky uzavreté, ale preukázateľne sa tam pohybovali rôzne tretie osoby, napr. maloletá dcéra obvinenej v sprievode plnoletej osoby, čo podľa obvinenej domovú prehliadku okrem vyššie uvedených, robí taktiež nezákonnou. Ďalej uviedla, že boli v neprospech obvinenej porušené aj základné zásady trestného konania zakotvené v § 2 ods. 1, ods. 2, ods. 4, ods. 7, ods. 9, ods. 10, ods. 12 a ods. 14 Trestného poriadku, rovnako odkázala na judikatúru (R 38/1968-II, R 57/2002) namietajúc tiež, že na prvý pohľad trest obvinenej sa javí ako veľmi neprimeraný, čo samo o sebe si žiada nápravu.

V podaní z 23. apríla 2019 obvinená doplnila dovolanie o odopretie práva na záverečnú reč a porušenie práva posledného slova pred krajským súdom 23. apríla 2015, ktoré vyplýva zo zápisnice. Podľa obžalovanej krajský súd jej zjavne neudelil jednak právo na prednesenie záverečnej reči podľa § 274 Trestného poriadku, ako ani právo posledného slova podľa § 275 Trestného poriadku.

Z týchto dôvodov obvinená navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s ustanovením § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že rozsudkami okresného a krajského súdu bol porušený zákon, a to predovšetkým § 2 ods. 1, ods. 2, ods. 4, ods. 7, ods. 9, ods. 10, ods. 12, ods. 14 Trestného poriadku, rovnako aj § 100 ods. 2, § 30 ods. 2, § 119, § 274 a § 275 Trestného poriadku. Zároveň navrhla, aby v celom rozsahu napadnuté rozhodnutie podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal vecne a miestne príslušnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a o nej rozhodol. Rovnako navrhla, aby podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku rozhodol o jej väzbe tak, že obvinená môže v priebehu pokračovania v trestnom konaní brániť sa na slobode, nakoľko nie sú dané dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 Trestného

poriadku.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Dunajská Streda (ďalej len „prokurátor“) v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvinenej uviedol, že právo na obhajobu u obvinenej porušené nebolo, obvinená mala tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom obhajcu. Spôsob obhajoby obvinenej jej obhajcom je mimo rámec dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s tým, že dovolací súd nie je oprávnený akýmkoľvek spôsobom hodnotiť kvalitu poskytovaných právnych služieb, ani nemôže v tomto smere do výkonu obhajoby zasahovať, pretože ide výlučne o vzťah medzi advokátom ako obhajcom a klientom ako obvineným, čo sa vzťahuje aj na prípady, keď je obvinenému obhajca ustanovený súdom. V prípade pripustenia názoru, že nedostatočný výkon obhajoby napĺňa vyššie spomenutý dovolací dôvod, by podľa prokurátora potom mohlo viesť k neprístupnému rozšíreniu tohto dôvodu dovolania o každý taký prípad, kedy obvinený sa domnieva, že jeho obhajca niečo zanedbal, alebo si neplnil svoje povinnosti, ktoré mu zákon ukladá či iné prípady.

V súvislosti s námietkami týkajúcimi sa realizovanej domovej prehliadky, ktoré obvinená uplatnila už aj v odvolaní, prokurátor uviedol, že pokiaľ mala domová prehliadka splniť svoj účel, bolo vecou polície určiť, kedy sa vykoná. Preto samotná skutočnosť, že domová prehliadka nebola vykonaná ihneď po jej nariadení, nemôže zakladať jej nezákonnosť. Vo vzťahu k námietke smerujúcej k účasti N. C. ako zamestnankyne polície na domovej prehliadke prokurátor uviedol, že sa jedná o civilnú zamestnankyňu polície, ktorá v tom čase nemala štatút orgánu činného v trestnom konaní, a preto nemožno konštatovať, že by sa jednalo o osobu priamo zainteresovanú na objasňovaní trestnej činnosti. Z uvedeného dôvodu prokurátor zastáva názor, že v danom prípade nie je naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

V záverečnej časti prokurátor uviedol, že obvinená bola zo spáchania trestnej činnosti spoľahlivo usvedčená a následne odsúdená na základe dostatočne zisteného skutkového stavu veci. Z podaného dovolania sa podľa neho javí, že obvinená sa pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku vlastne snaží podriať námietku voči spôsobu hodnotenia dôkazov súdom, čo však ako dovolací dôvod neobstoí. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátor navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky podľa § 382 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť dovolanie, nakoľko je podľa neho zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvinenou uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné najprv vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených

námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku [rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012]. Povedané inými slovami, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

K dovolacej námietke obvinenej, že v jej prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] tým, že jej ustanovený obhajca (JUDr. Ladislav Pongrácz) nevykonával obhajobu riadne a v súlade s Trestným poriadkom najvyšší súd v zmysle konštantnej judikatúry uvádza, že tento dovolací dôvod predpokladá nie akékoľvek porušenie práva na obhajobu, ale len tie prípady, kedy toto právo obvineného bolo porušené zásadným spôsobom. Spravidla pôjde o prípady, kedy obvinený nebol v trestnom konaní zastúpený obhajcom, napriek tomu, že išlo o niektorý z prípadov povinnej obhajoby (§ 37 Trestného poriadku). Spôsob obhajoby obvineného jeho obhajcom je mimo rámec tohto dovolacieho dôvodu. Dovolací súd nie je oprávnený akýmkoľvek spôsobom hodnotiť kvalitu poskytovaných právnych služieb, ani nemôže v tomto smere do výkonu obhajoby zasahovať, pretože ide výlučne o vzťah medzi advokátom ako obhajcom na strane jednej a klientom ako obvineným na strane druhej, čo sa vzťahuje aj na prípady, keď je obvinenému obhajca ustanovený súdom. V prípade pripustenia názoru, že nedostatočný výkon obhajoby naplnia dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, teda že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, by potom mohlo viesť k neprípustnému rozšíreniu tohto dôvodu dovolania o každý taký prípad, kedy obvinený sa domnieva, že jeho obhajca niečo zanedbal, alebo si neplnil svoje povinnosti, ktoré mu zákon ukladá či iné prípady. Vo všeobecnosti možno dodať, že právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku), (pozri uznesenie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011).

Obvinenou označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku je daný vtedy, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Tento dovolací dôvod bude naplnený tiež v prípade, ak bol dôkaz získaný nezákonným spôsobom v súdnom konaní predchádzajúcich štádiách trestného konania, keďže takáto nezákonnosť sa vždy prenáša aj do nezákonnosti dokazovania na hlavnom pojednávaní. O takú situáciu však v posudzovanej veci nejde.

Predovšetkým je potrebné uviesť, že námietky obvinenej, ktorými spochybňuje zákonnosť domovej prehliadky, pri ktorej boli nájdené drogy, tvrdiac, že súdy oboch stupňov nesprávne ustálili jej priebeh, vecne (obsahovo) nezodpovedajú uplatnenému, ale ani žiadnemu inému dovolaciemu dôvodu, ktorý by mohla použiť. Ich podstata totiž spočíva výlučne vo výhradách voči skutkovým zisteniam súdov ohľadom toho, ako sa domová prehliadka odohrala, pričom na základe svojho odchýlného hodnotenia vykonaných dôkazov predkladá najvyššiemu súdu jej vlastnú verziu, ktorú považuje za nezákonnú. A ako už bolo uvedené vyššie, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenie vykonaného dokazovania. Treba zároveň zdôrazniť, že tak okresný, ako i krajský súd v reakcii na obhajobu obvinenej vo svojich rozhodnutiach označili dôkazy, na základe ktorých zistili priebeh domovej prehliadky, a tiež uviedli, akými úvahami sa spravovali pri hodnotení týchto dôkazov, vrátane právnych úvah, ktoré ich viedli k záveru o jej zákonnosti.

Ďalej je potrebné uviesť, že pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, hodnotí najvyšší súd skutkový stav len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Predmetom tohto dovolacieho dôvodu tak môže byť len nesprávne právne posúdenie v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného skutku, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť (pozri tiež rozhodnutie najvyššieho súdu a stanovisko jeho trestnoprávneho kolégia zverejnené v Zbierke pod č. 47/2008 a 3/2011).

Pokiaľ ide o ďalšie námietky, ktoré obvinená v rámci tohto dôvodu dovolania vecne uplatnila a ktorých podstata je zrekapitulovaná vyššie, tieto majú skutkový charakter, keďže sa nimi snaží dosiahnuť revíziu skutkových zistení prvostupňového súdu, ktoré si osvojil aj krajský súd a ktorých správnosť a úplnosť nemôže najvyšší súd v tomto konaní iniciovanom obvinenou skúmať ani meniť. Námietky skutkovej povahy sú pritom uplatniteľné len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý je oprávnený použiť iba minister spravodlivosti. Najvyšší súd sa preto s týmto okruhom námietok obvineného nemohol zaoberať (primerane napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 14/2015).

Nakoľko teda najvyšší súd nezistil naplnenie dovolacích dôvodov označených v obvinenou podanom dovolaní najvyšší súd dovolanie obvinenej D. L. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.